प्राप्तविद्यार्थशिल्पानां देशान्तरनिवासिनां ।
क्रोशमात्रो ऽपि भूभागः शतयोजनवद्भवेत् ॥४४७॥

अथ स्वस्थानसमीपवर्त्तिना पापबुद्धिना धर्मबुद्धिरभिहितः । भद्र न सर्वमेतद्वित्तं गृहं प्रतिनेतुं युज्यते । यतः कुटुम्बिनो बान्धवाश्च प्रा
५ र्थयिष्यन्ति । तदत्रैव वनगहने क्वापि भूमौ निक्षिप्य किञ्चिन्मात्रमा दाय गृहं प्रविशावः । भूयो ऽपि प्रयोजने सञ्जाते तन्मात्रं समेत्या स्मात् स्थानान्नेष्यावः । उक्तं च ।

न वित्तं दर्शयेत् प्राज्ञः कस्यचित् स्वल्पमप्यहो ।
मुनेरपि यतस्तस्य दर्शनाच्चलते मनः ॥४४८॥

१० तथा च । यथामिषं जले मत्स्यैर्भक्ष्यते स्वापदैर्भुवि ।
आकाशे पक्षिभिश्चैव तथा सर्वत्र वित्तवान् ॥४४९॥

तदाकर्ण्य धर्मबुद्धिराह । भद्र तर्ह्येवं क्रियतां । तथानुष्ठिते द्वावपि तौ स्वगृहं गत्वा सुखेन संस्थितवन्तौ । अथान्यस्मिन्नहनि पापबुद्धिर्नि शीथे ऽटव्यां गत्वा तत् सर्वं वित्तं समादाय गर्तां पूरयित्वा स्वभवनं
१५ जगाम । अथान्येद्युर्धर्मबुद्धिं समभ्येत्य प्रोवाच । सखे बहुकुटुम्बावा वां । वित्ताभावात् सीदावः । तद्गत्वा तत्र स्थाने किञ्चिन्मात्रं धनमा नयावः । सो ऽब्रवीत् । भद्र एवं क्रियतां । अथ द्वावपि तत् स्थानं यावत् खनतस्तावद्रिक्तं भाण्डं दृष्टवन्तौ । अत्रान्तरे पापबुद्धिरात्मशि रस्ताडयन् प्रोवाच । भो धर्मबुद्धे त्वया कृतमेव तद्धनं नान्येन । यतो
२० भूयो ऽपि गर्तापूरणं कृतं । तत् प्रयच्छ मे तस्यार्द्धं । अथाहं राजकुले निवेदयिष्यामि । स आह । भो दुरात्मन् । मैवं वद । धर्मबुद्धिः ख ल्वहं । नैतच्चौरकर्म करोमि । उक्तं च ।

मातृवत् परदाराणि परद्रव्याणि लोष्टवत् ।
आत्मवत् सर्वभूतानि वीक्षन्ते धर्मबुद्धयः ॥४५०॥

२५ एवं द्वावपि तौ विवादमानौ धर्माधिकरणं गतौ । प्रोचतुश्च परस्परं